

7. szám.
Ju n. 18-án 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz máj.—aug. hóra **2 pft.**, vagy **2 ft. 10 kr.** uj pénz; egész évre **6 pft.**, vagy **6 ft. 30 kr.** uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárosnál.
Kiadó-hivatal : Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

III. kötet.

OKOS EMBEREK NÓTÁJA.

Okos ember most azt teszi — mum, mum. —
Ha kérdezik, hogy mi újság? — mum, mum. —
„Zöld uborka, sárga baraczk,
Igen jó, ha belé harapsz,
Ez most a legújabb újság; — mum, mum.“

Más forma újságot kérnek; — mum, mum. —
Nem olyat, mit meg kell enni; — mum, mum. —
„Magyar Sajtó, Pesti Napló :
Mind a kettő arra való;
Praenumerálj s olvasd magad; — mum, mum.“

Okos embert ha kérdezik : — mum, mum, —
Mit csinálnak Olaszthonban? — mum, mum. —
Azt feleli „makaronit,
És pármézánt, akármennyit,
Együtt jó az mind a kettő, — mum, mum.“

Hasznos állat az a pipa, — mum, mum. —
Bölcs ember az, ki azt szíja, — mum, mum. —
Mert a míg a pipát szíja
Addig nem beszél a szája
S az már milyen nagy bölcsesség, — mum, mum. —
K—s M—n.

EGY ORVOS LEVELEI A CSATATÉRRŐL.

I.

Kedves barátom. Elválásunkkor megígértem, hogy a mikor hozzájuthatok, hogyléte mről és élményeimről tudósítalak. Az unalmas részt megtartom magamnak; számodra csak az érdeke sebbjeit jegyzem fel.

. . . . A csatának vége volt már, mire mi odaérteztünk; a mező le volt aratva, csak a kéve kötökre várt még : az orvosokra és a sirásokra.

Köröskörül a takarodót fuvó trombiták szava hangzott s az utakon távozó porfellegek jelenték

a hadzömeikhez visszatérő csapatok haladását; a harcmezőn csak mi voltunk : az orvosok, néhány száz saráglyahordó, kik a sebesülteket a kocsikhoz s a holtakat a vermekhez hordták, s aztán a holtak és a sebesültek.

Az első tekintet a mezőre megrendíti az embert, hanem aztán belefásul. A mindenféle torzalakban heverő halottak csoportjai; a még fetregő sebesültek; némelyiken alig látszik, hogy meg volna sértve, ha kezét görcsösen nem

 Valamint az 1858-ki, ugy-f. évi teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

szoritaná arra a vékony kis lyukra, melyen a hegyes csúcsgolyó befúrta magát, míg másik összeaprítva, idomtalan tömeggé gázolva, még menekülni igyekszik béna könyökeim s segítség után nyög.

Halála óráján is megismerni mindegyiken egyenruhája nélkül is a nemzetiséget. Az egyik válogatja a czifra káromkodást s fenyegeti az ördögöket ököllel, a kiket most mingyárt hazakerget a pokolba, a másik imádságot tördel s borzadva nézi a sebéből kiömlő vért, a mi körülötte tócsát képez; egy fiatal gyermek úgy sirt, édes anyját emlegette és testvéreit, bizonyosan nagyon szerették otthon. Egy zuav, ki nagyon nehezen lélekzett már, midőn sebet sondiroztam, azt kérdé tőlem tréfálózva:

— Ah monsieur, est que vous ne connaissez pas le *pierre divin*? — (nem ismeri ön a pokol-követ? francziául: mennyei kő).

— Minek az? — kérdezém tőle.

— *Ça me guerira seulement.* (Az gyógyít meg engem esupán.)

— Nem hiszem, hogy hasznos volna sebre.

— Mais c'est le *Saint Pierre!* (Igen, a szent Péter!) — mondá s e bonmotval föld felé fordítá arcát és meghalt.

A francia orvosok velünk együtt közösen ápolták és kötötték a sebesülteket, kinek milyen keze alá került; ellenség vagy jó barát; nekünk nem kellett különbséget tennünk. Egy francia orvos, ki hozzám közel dolgozott, gyönyörködve mutogatá, milyen pompás sebeket csinálnak azok a csúcsgolyók, az ember a sonddal alig bírja őket utolérni, s aztán nem csúsznak félre, nem vágnak oldalutat, hanem egyenesen mennek, a hogy indultak, egészen új genre, valódi mester-sebek!

A francia ambulance legényei hosszú vermeket ástak egymás mellett húsz huszonöt ölnyi távolban, oda hordták tizenkettőjével halottaikat, egyiket lábtul, másikat fejtül fektetve, hogy jobban férjenek s e közben valami furcsa dallamu

coupletet énekeltek, a minek csak a refrainjeit tudtam kivenni: „*Madame tombeau est une bonne mère*“ (Sír asszonyosság jó anyja.) „*Eh gai! c'est une bonne mère!*“

Egy helyen két halottat leltem, sajátságos helyzetben; egy horvát ifju volt és egy francia vadász; nem messze tőlük heverték fegyvereik, látszott, hogy kölcsönös tusában estek el; azután egymás ölébe borultak; a horvát vitéz hanyatt fekiüdt, kezét hátraszegett feje alá téve, a vincennesi vadász pedig arczezal rá volt borulva s egyik kezében egy irónt tartott, másikban tárczáját, abba a tárczába volt jegyezve megölt ellenfelének neve, születéshelye, és rokonai — latin nyelven. A halálra sebzett horvát vitéz nem tudott írni maga, mert jobb kezéről minden ujja le volt vágva, tehát úgy diktálta fel ellenfelének utolsó szavait; latinul értették meg egymást, tanult embernek kellett mind kettőnek lenni, a francia vadász még néhány perczezel túlélte ellenfelét, hogy utána írhasa a rövid jegyzéknek: „*Deus pater sit nobis misericors!*“ Egy kis rövid tragodia, s mennyi megható van benne. Az egyik tárczáját a bennelevőkkel együtt én vettem magamhoz, a másikat a francia törzs-orvos, az illetők családjainak megküldendők.

A munka addig tartott, a míg csak láttunk; az ég kegyes volt még sokáig világosnak maradni naplemente után is, hogy elvégezhezzük azt; mire besötétült, készen volt minden, a sebesültek bekötözve szekereikre rakva, a halottak eltéve szépen; a leleményes francia itt is talált ki valami újat, a hordárok, munka végeztével a csatatéren elhullt ágyúgolyókat keresgették össze, azokból a fris földhányás tetejében kereszteteket raktak ki. Igazi katona emlék. Talán épen e golyók fektették le azokat, kiket most jelzenek.

Közben hangzott a dallamos refraine: „*Eh gai! c'est une bonne mère! Madame tombeau est une bonne mère.*“

A. L.

Gondos madár.

Imrécske nagyon szeretett volna repülhetni, s éjjelnappal azon törte fejét, valljon, hogy tudná ő e kívánságát valósitani.

Egyszer valami zügzügből előszedett két lúdszárnyat (vulgo tollúseprőt), s föltette magában, hogy „vagy most vagy soha.“ Levevé tehát papírsárkányáról

a hosszú eresztő madzagot, azt derekára kötö s végét — ezen furcsa ötleten nevető atyjának — kezébe adá, mondván:

— Én most elrepülök papa, ne mondja ám meg a a tanító bácsinak hol vagyok, — de majd ha találnak, húzzon le.

KAKAS MÁRTON HARMADIK LEVELE JANUS PANNONIUSHOZ.*)

Keghielmess naghi ioo Vram az Vrban.
Wdwewzlewm keghielmedeth oda fenn!

Tehaath maar az magass menniorzaagh is felmondta az nevtralitaast? Eddigelew megeleegelte azzal, hoghi az chataabool odamenekewlewket lefeghiwerezee, internaalaa, ees senkinec ewket ki nem adaa, sem ellenseeges aarmaadiaakat territorivmaan kereztlw wonvlni nem engedewtt, hanem mosth maar vghi laatzik, hoghi tettleges demonstratiookwal leepe fel. Mi leeghien kwlewm ben az a dologh, hoghi az mvlth heeten az Istenniila belechapna az istamboli mechetnec az ew torniaaba, az melliben ewriztetnec wala Mohammed profetaanac az kewpewnieghe, nadraagziia, ees haarom zaapfogai? s ughian ottand az minareeth teteien lewew feelholdat ewzetewree wala, lehaitaa wala ees megholwas-taa wala? hanemha welaagoss meghkezdeese az ellenseegeskedeeseeknec. Ha Mahommed profeta erre sem keeri a passvsait s be nem wonja a tzi-mereet a kewwetseeghi zaallaas felewl, akkor nem tvdom, hoghi michoda instrvctioi wadnac?

Eghieebbiraanth eghi tudoos professor (olvasd : brodfresser) leghviabban beebizoniitaa, mikeeppen az a feelhold soha sem is volt feelhold, a hoghi eddigelew newezetgettec, hanem

chac holdfertaali s ebben igaza wagon. Nem fogh e ez casvs bellinec tekeentewdni? azt biz een nem tvdom.

Kwlewm ben keghielmed tewbbeth meghtvdhat mw felewlwnc azoktool, akkic mostansaagh eleegh zeep zaammal mennec fel oda az paradichomba, directe az chatapiatzrool, minth mw keghielmetec felewl, kic a mioota az aalomlaatooc nem bezeelnec, s az lewlkewss aztaloc nem irnac, eepen semmith sem hallatnac magvc felewl.

Tewbire neezve penigh alaazatosan bochaanatoth kell instaalnom keghielmesseegedtewl azon mvltkori alkalomwal kwldewtt heaanios eertesiteesemeerth, mintha az krinolinnac immaaron leiaartac wolna ew napiai, a hoghi ez eekess rhithmvsokban elewadwa wala; merth haath eb-bewl vtoolagossan eghi zoo ige sem igaz, chvpaan chac pivm desiderivm wala az egeez s ha walaha, vghi mosth meegh teriedelmesebbek az krinolinoc, minth ez elewtt s mw bezon ezvttal flllenteenc wala; hanem hizen chelexic ezt maa-soc iss.

Maradoc (az meegh maradhatoc) ez aarnieec welaaghan

keghielmednec eghiwghiw zolgaaiia

Kakass Maartony.

*) **Kulus János Pannoniushoz irt leveleimhez.** (Gyöngébbek kedvéért.)

Miután lehetnek olvasóink között olyanok is, a kik nem éltek ez előtt háromszáz esztendővel s így az akkori helyesírás tökéletességére már nem emlékeznek; azoknak kedvéért ideiglatom a fentebbi levelekhez való ábécézt; a szerint rakják ki aztán; ez is egy kis mulatság lesz — *es unalmas időkben.* Tehát: á=aa, c=tz, é=ee, cs=ch=tch, g (szó végén) gh, gy=ghi, j=i, k (szó végén) c, ly=li, ny=ni, ő=ew, sz=z, t (szó végén) th, ty=thi, u=v, v=w, ü=w.

Hogy vesztette el Fejszefy barátunk a jegyesét.

... . Hogy ismerem-e a szép Jávorosy Pepit, Gusztinak az unokahugát? Elhiszem azt, hogy ismerem, hiszen nekem kellett volna azt elvennem, már meg is kértem, hozzám is ígérték, a leány is hajlandó volt, hanem aztán valami fatalis casus miatt széllyel ment a dolog s nem lett belőle semmi.

Hát úgy volt az, hogy én utolja felé csaknem mindennapos voltam Gusztiék házánál, Guszti is szívesen látott mindig; elpolitizáltunk, pipázgatunk; Leontine egészen hozzám való leány volt, még kis gyerek korában nekem szánták, az édes anyja már diák koromban azzal kényeztetett, hogy „kis vöm“nek hitt; a jószágaink is egymás mel-

lett feküsznek, igen szépen lehetett volna tagosítani; aztán meg magam sem volnék az utolsó le-gény, ha épen a Dunába nem ugrik is miattam a ki meglát: egyszóval az már elvégezett dolog volt, hogy mihelyt a betakarodásnak vége van, megüljük a lakodalmat.

Egyszer eljön Jakab napja: már városi emberkoromban utáltam szivemből ezt a napot, mert a Hausherrem mindig alkalmatlankodott a nyugtával, hozzá még ez épen péntekre is esett; Gusztinak eszébe jut, hogy a szomszéd faluban Jávorosyhoz félórányira Berky Jakab barátjának nevenapja van, ahhoz délután át kellene rándulni köszöntőre. Én soha életemben nem szerettem

névnapot köszönteni, mert soha sem tudok mit mondani az üdvözlöttnek, hozzá még sok Jakab napot kívánni, a mit nem bánnék, ha végkép kivessze is a kalendáriumból; de meg mintha előre éreztem volna is valami rossz közeledtét, sehogy sem akaróztam Jakabköszöntésre mennem. Hanemhát Guszti akarta, az asszonyok nem ellenzették, valami becsületes zivatar sem tudott kavarni, hogy itthon marasztott volna, hát csak el kellett mennünk.

Volt Gusztinak egy ujmodi kocsija; elől a kocsisülés az uraság számára, hátul két személyre való coupé, azontul megint egy másik coupé, inas, vagy vendég számára. Ez úttal sem inast, sem kocsist nem vittünk magunkkal, úgy mentünk, hogy ott ki sem fogatunk, hanem el-

de nem igen vigyáz az út minőségére: akár zökkenő, akár kátyú, az neki mindegy, a lónak vágatni kell; hát a mint egy hidhoz érünk, a hintó nagyot zökkenik, a meglódult rúgók felvetik a hátulját, s én, a mint ott conversálok Leontinnel, felesem a levegőbe, onnan meg fejtetőre le a közepső coupéba, a két krinolin közé, úgy hogy csak a két lábam kalimpált ki a sok mennykő abroncsszoknya közül. No képzelhetitek ezt a figurát! A két asszony visított, kiabált, én mentül jobban iparkodtam kiszabadulni, annál jobban belekeveredtem selyemszoknya, nem selyemszoknya, rugdálzó lábak és kocsivánkosok tömkelegébe.

A dámák rémülve kiabáltak Gusztinak, álljon meg! álljon meg; az meg a gonosz, a mint hátra

mondjuk a köszöntőt s jövünk vissza. Guszti hát felült a kocsisülésbe, maga hajtotta a lovakat; Leontine meg az anyja beültek a közép coupéba,

nézett s meglátta sajátságos helyzetemet, dehogy állt meg, sőt annál veszettebbül hajtotta a lovakat; ilyen parádéval hajtattott be egész Berky

én meg felkaptam a hátulsó ülésbe s onnét áthajolva diskuráltam a két deknővel.

Tudjátok, hogy Guszti igen jól hajtja a lovat,

Jakab udvarára, hogy jakabuljon meg annak is minden ivadéka.

Nekem ezentúl végem volt az egész familia

előtt; én sohasem tudtam többet Leontinneal úgy összejönni, hogy a méreg el ne fusson, ő sem én velem, hogy el ne nevesse magát. Képzelheted azt a reminiscentiát! egy vőlegény két lábával az ég felé!

Igy elmaradtam a háztól egészen.

Most még csak a volna hátra, hogy valami istentelen ember mondja el ezt a cásust az Űstökös szerkesztőjének s az adja ki az ujságba, képekkel illusztrálva.

X. X.

Béke a törökkel.

(Néprege Mukucsfaluról a göcseji tájszavak szerint.)

I.

Mióta Göcsejben
Béla király lába
Nem csapázott a bős
Tar előtt hiába;
Ilyen galyibába
Nem egy hamarjába
Keveredtek Mukucsfalunak birái;
Pedig nem egy fontos dolog fölött
Szokott ő keemök bírálni!
A harangláb odvas szája
Már egy órája
Hogy a vidéket bekószálja,
A mint a bakter meglóbbájja . . .
Ez fura dolgokat jelent;
A mint hamar meg is jelent
S a faluházhoz bicsaklott,
Minden ember a ki csak ott
Viselt szíjat és bicsakot.
A kalodát ellepik a vének,
Azonkívül
Gyűlnek a legények,
A sok fehércseléd
Meg odébb csevetélt . . .
Olyik hordott kontyot,
Olyik meg porontyot.
Nem lévén több gyűvés,
Kezdődik a gyűlés;
És egy torok
Ekként morog :
„Atyafiak !
Falusiak !
Aj! igen nagy a baj!
Határban a török !“
E nyilatkozatra
Mindenki nyökörög,
S van nagy lárma :
Döhös ménkü, vágjon
Abba a tatárba,
Mért jött a határba!

II.

Hasszán a vad kalandor
Tábort veret maga,
Kisérete csak néhány
Török és egy aga . . .

Jó lesz megint csikarni,
S bár rongyos itt a nép,
De — mormogott daczosan
Van sok menyecske szép!

S a mint les és a mint vár,
Egy ember ott terem,
S jelenti, hogy ő most mint
Kisbiró van jelen;

Fején báránybőr-süveg,
Hátán tarisznyaszíj,
Lábát bocskorba fődte
S vállain volt az íjj.

S merész, tüzes szemekkel,
Mikben vigyorg szeszély,
Hasszának a kisbiró
Ilyeténkép beszél :

„Tudd meg uram én vagyok
A faluból követ —
Ellened nem fujnak ők
Most ez egyszer követ

De hogy békében maradj,
Im ezt küldik neked,
Nálad ez nagy ritkaság,
Tudom, meg nem veted!“

„Vidükünkön tartjuk ezt
Legjobb eledelnek;
Fogadd tehát hős vezér
Tőlünk békejelnek.“

És az öblös tarisznya
Mit és mit ki nem önt!
Hasszánba csudálkozást
S nem kis félelmet önt.

Kétszáz mokus nem kevés —
De volt annyi abba,
Mukucs helységre azt mind
Hasszán bégnek adta.

III.

Tanácsot tart Hasszán künn a pergő alatt :
Ő még ellen előtt soha meg nem szaladt,
De nem megy fejébe, hogy miféle állat
Az, mit a kisbíró táborába talált . . .
Mohámedra! ilyent nagyapja sem látott,
S ő bohó ezért még békét is ajánlott :
Babonás fejében oly gondolat támadt :
Hogy e helységet tán lakja csak vadállat;
Hisz az egész falu fekszik egy gödörbe,
Olyan mint a pokol, olyan girbe-görbe . . .
S most a mokusokat összefűzi, fonja
És embereinek nagy méreggel mondja :
„Sátramhoz kössétek! ez mind apró gyerekek;
Itt bizonynyal laknak ilyféle emberek . . .
Itt csak a kisbíró öltözik más bőrbe —
Minket így akartak ejteni nagy törbe!
De eskümet adom, hogy a mint hajnallik
Az öldöklés mit én teszek, messze hallik!“

* * *

Másnap a göcseji láthatárnak
Lakói törököt nem láthatának :

De szörnyű dolgokat szemlélt a nép,
A mint Hasszán üres sátrába lép :

Összemartan feküdt abban a bég,
Halála fürtelem, ez szörnyű vég!

Mély álmában kétszáz mokus között
Megrágra — másvilágra költözött.

Csapatja félelmek között futott —
S így Mukucsfalunak béke jutott.

De örök emlékül nyert oly nevet,
Melyre a göcseji ember nevet!

Göcseji Piskafa.

A 6-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Szemérmes koldusnak üres a tarisznyája.“
(Szem, érmes koldus, a tarisznyája pedig üres.)

Tábori adomák.

* A zuávoknak bő bugyogók vannak, alulról, bokánál összeszorítva : a palaestroi csatában egy széles vizárkon kellett keresztül gázolniok övig; a bugyogók tehát megteltek egészen vízzel; a túlpartra érve, rögtön rohamra vezényelték őket. Hogy tehát annál könnyebben rohanhassanak, azt gondolták ki, hogy ők bizony levetik a vízbefulladt nadrágokat s majd úgy rohannak a tűzbe, igen nagyon mezítláb. A tiszték azonban ez ötletet igen *illedelem sértőnek* találván, ez ellen tiltakozást tettek. — De már miért ne? zugolódának a zuavok; hiszen csak ninesenek dámák az ellenfél között!

* A magentai csatából két sebesült katonát vittek egy hátul maradt városba, a hol az emberek kíváncsian kérdezék tőlük, hogy mi történik oda át a vizen? — Az emberek *esszik egymást!* felelé az egyik. — Még pedig villával (à la fourchette) — mondá rá a másik. (Értette alatta a szuronyt!)

* A zuavnak akkor is tele volt a zsebe tölténnyel, mikor vissza jött a csatából; kérdezék tőle, hogy mért nem lőtt? — Ah, mikor az a lövöldözés olyan, mintha az ember *telegraphon át gorombáskodnék* egymással, becsületes ember *órral órr ellenében* (néz a néz) végzi el az ilyen dolgot egymással.

Borkoresolyák.

Egy vándor photograph által akará becses arczképet halhatatlanná tenni X. városában egy úr. Hazafiatlanság lett volna magát másban vétetni le, mint attilában. Igen de nem volt attilája, kölcsön kért tehát egyet, de az szűk volt uri természetéhez.

— Kérem az urat aztán — szóla a photographushoz, — hogy az attilámat bővebbre photographirozza, mert így nem ér össze rajtam.

Megfelelt neki.

Egy vig kedélyéről, s talpraesett élezeiről ismert szegény falusi tanító ballagott a V—be vezető úton.

Szemközt jött vele egy kocsi, a melyen ült vala az öreg X. professor, kinek szintén meg volt azon tulajdonsága, hogy értett a tréfához . . . Már messziről megismerte az úton ballagó tanítót, mint egykorú tanítványát, s midőn hozzáért, rákiáltott a kocsiról :

— No öcsém meddig, úgy-e kend suszterlegény?

— Igenis! — felelt a megszólított egész jámborsággal, — hiszen nagytiszteletű uram műhelyében dolgoztan három évig.

Adatok a művészet gyarapodása történetéhez.

Előadói lap

melynek folytán leend szerencséje az alolirttnak : lett a részbeni felkértesénél fogva, minden darabb után pár perczü szünettel :

Ma Február hó 20-án,

mulattatásául a zárt-körű t. társaságnak, következő mű-darabokat előadni.

Ugy mint :

Előzményül :

1-ör. Az egyforma gondolat, és a feloldó titok czim alatti igen meglepő 2 kártya darabot. **Kövessy** bűvész után.

2-or. A szerfelett gyorszámitást. **Döbler** kint.

3-or. A varázserejű szemüveget. **Világhírű Philadelphia** után.

4-er. A szemlátomást elenyésző, és pár percz mulva ismét egész ünnepélyel visszakerülő gyűrűt. A híres **Bosco** után.

5-ör. A varázs kalapot. **Herrmann** szerint.

6-or. Az öregmama ajándokát. **Bernhardt Karolina** tanárnő, és **Frikel** Görög udvari bűvész után.

Folytatásul :

Természet után.

1-ör. A szerfelett nehéz utánzásu csergőszánty. **Hasbol.**

2-or. Vasakkali csuszkálást, szájmozgás nélkül. **Hasbol.**

3-or. Egy gyorsan haladó ló dobogását. — szájmozgás nélkül. Részint természeti hangon, részint hasbol.

4-er. A két dongó legyet. Természeti hangon.

5-ör. Fa készletü zúgó farkast a maga eredetiségében. Természeti hangon. (Értsd alatta németül : Holz-wolf = dongó species.)

6-or. A süvöltő roppant szél közti zápor esőt, és annak az ablakra visszaütődző vizesepjeit. Részint természeti hangon, részint hasbol.

7-er. A gőz-mozgonyt, minden keletkezmenyivel. Részint természeti hangon, részint hasbol.

8-or. A készlettel gyalulást. Természeti hangon.

9-er. Fűrészelést minden készlet és szájmozgás nélkül. **Hasbol.**

10-er. A tényleges fűrészelést. Természeti hangon.

11-er. A csordáról előzködve hazasiető sertések rőfögését, és a valónál szörpölését. Természeti hangon.

12-er. Egy csendesesen pihegő megsértett eb-nyöszörgő panaszos ugatását. Természeti hangon.

13-or. Egy felette síró, és csudálatosan jajgató gyerkőczét. Természeti hangon.

14-er. Egy nyugtalankodó dongó légy, többszöri kakaskukorikolás, és horsogás kíséretébeni macska nyifogás, rendkívüli szivdobogás, elálhatlan tüsszenés, és köhögés közt felbresztett napszámosnak, ismétli nehézlélekzet és horsogással elalvását. Részint természeti hangon, részint hasbol.

Záradékul :

Eredeti schváb nyelven, egy rövid pár beszédet **Hasbol.**

N. N.

Simonidesz Adolf,

a fenebb elősrolt „bűvészi és természet utáni mű-darabok előadója.“

Sopronyban 1856. Nyomatott Reichard Adolfnal.

Das heisst spekuliren!

X-en lakott egy öreg zsidó, a ki más egyéb dolgok között pálnikát is árult boltjában. Ezen öreg zsidónak azon furesa szokása volt, hogy az iskolába járó gyermekeket, a mint jöttek ki az iskolából behívta boltjába, és mindeniknek adott egy-egy pohár pálnikát ajándékba. A gyermekek már szintén tudták a szokást, s csak mentek be a boltba, hol az öreg rendesen kiadta nekik a pohár pálnikát.

Történetesen egyszer egy idegen zsidó is volt ilyenkor a boltban, az öregnek jó ismerőse; ez csudálgodva kérdé, hogy ugyan miért pazarlja ezekre a hitvány gyermekekre a pálnikát?

— Ja! — felele az öreg, nagy fontos képpel, — így gondoskodom fiam jövődjéről; mert ha én meghalok, fiam fogja a pálnikát mérni, . . . hogy tehát legyenek jó pálnikaivó emberei, kell hogy rászokjanak még most. — Ezekből aztán lesznek jó pálnikaivó emberek, a kik idővel kamatostúl fogják visszafizetni fiannak azt, mit én most nekik adok . . . Nü! nincs igazságom?

— Jaj! dü hast recht! . . .

Naiv észrevétel.

— Valyon kié ez a szép nagy ház?

— Ez a vakok intézete.

— A vakoké? Hát akkor minek erre az ablak?

Eredeti izenet.

— Tiszteli az uram az asszonyiságot, küldjön neki ebben az üvegben egy meszely pálnikát . . . E szavakkal lépett be egy szolgáló a boltba.

— Jól van lányom! hát a pénz, hol van?

— Pénzt nem adott, mert alszik, — válaszolt az hirtelenében.

Hát csak „az úr!”

Kardosfalva valaha hét házból és egy malomból állott.

Az egész falut egy tehetős kolozsvári polgár birta haszonbérben, ki egykor szabómester volt.

A molnárt Vaszinak hívták. Jól megegyezett a gazdájával, azaz : megtudták érteni egymást.

A gazda egyszer jó mámorosan szekerezett ki jószágába, s a molnárnak épen valami elpanaszolnia való levén ilyenformán kezdi monológját :

— Uram . . .

A gazda pedig kapja nád-pálcáját s jóformán kezdi husángolni; valahányszor pedig ráüt, mindig kérdi :

— Hát csak uram?

— Ne bolondozzék az úr! — mondja tovább Vaszi.

— Hát csak „az úr!” — s azzal újra volt a nád-pálcának munkája.

— Hagyjon békét nagy jó uram, hiszen nem vétetem semmit! — siránkozik Vaszi.

— Hát csak nagy jó uram!

Igy haladának keresztül az „úr” czimnek még néhány variációján, míg szegény Vaszi kitalálta ejteni a „tehintetes úr” czimet.

— Úgy! lásd szedtevette, tanulj becsületet!

Nem sokára valami sürgős dolga levén a gazdának,

ujra kiszekerezé, s mielőtt körülnézné magát, rákiált a molnárra : — Héj, Vaszi!

Szerencsétlenségére most a molnár volt bekapva, ki sehogy sem tudta a multkori tréfát elfelejteni; kerit hirtelen egy jóforma husángot, s kezdi gazdáját irgalmatlanul pufákolni, valahányszor pedig üt, mindig kérdi : „Hát csak Vaszi!”

A szegény szerencsétlen gazdának mind végig kelle azokon a czimeken járni, melyeket egykor ő csikara ki a molnárból, még pedig hasonló bánásmód mellett; míg nem szerencséjére rábukkant a „tehintetes Vaszi úr” czimre.

— Úgy lássa! — mond a molnár — most már jól van!

R é b u s z.

Szerkesztői sub rosa.

— Krumm Eliás küldeményei nem adhatók. Hajdúságinak. Köszönet a paradicsomból jöttért. Régóta hallottuk mi önnek jó hírét, mint nevezetes adoma-troubadourét, akartuk is már kegyedet levélben megkeresni, de csak azt véltük, hogy a kinek az Úr javát akarja, helyébe hozza annak a szerencséjét, a mint hogy úgy is van. Várjuk szívesen a folytatásokat. A szarvak. Koptatás végett visszaadtnak. Schave Blau küldeménye helyenkint jó. — Szeged. A lányok harcát lehet valamire használni — ily háborús időben. — Szerelmes levélminta — Kár volt rá a tinta. Miért emel-

tett N. N. úr báróságára? Nem jó lesz most. Vezérezikk és füzfa poéta. Egyik sem adható. Egyebeknek talán hasznát vesszük. — Szarka Demeter. Meglehetősek. Tyukfi küldeménye benne van a Fliegende Blaetterben : ne csináljunk adósságot a német lapoknál, a míg lehet. Gyöngyösre. Nági. Majd kiszedjük belőle a mi jó. J. A — i-ba. M. J. küldeményei jók. Diszelre. Kedves urambátyám : Töltse meg inkább azt az árkus papirost előfizető önkénytesek neveivel; rébuszt csinálók én magamtul is annyit, mint a török finánczminister bankót.

Melléklet. Előfizetési felhívás a „Vasárnapi Ujság” és „Politikai Ujdonságok” 1859. évi másod-félévi folyamára.

Felélős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : Jókai Mór.

Lakása : Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten

(Egyetem-utca 4. sz.)